

§ 2. Termin, określony w art. 6 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 maja 1919 r. o koncesjonowaniu wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad nimi (Dz. P. P. P. № 57 poz. 346), liczy się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *Henryk Strasburger*

630.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 11 sierpnia 1922 r.

o legalnych jednostkach miar, dozwolonych do dalszego tymczasowego używania na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) oraz na podstawie artykułów 1 i 24 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211), oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100, poz. 716) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470), rozciągających moc obowiązującą dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. na tereny Ziemi Wileńskiej, zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, dunilowiczowskiego i wilejskiego dozwala się używać aż do odwołania dla pomiarów objętości jako jednostek legalnych garncu równego czterem litrom i kwarty równej jednemu litrowi.

§ 2. W obrocie publicznym dozwala się posługiwania na obszarze, określonym w § 1, wzorcami miar, wyrażającymi miary, dotychczas na tymże obszarze używane, a niewymienione w dekrecie o miarach (Dz. P. P. P. r. 1919 № 15, poz. 211) lub rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1919 r. o legalnych jednostkach miar (Dz. P. P. P. № 41, poz. 299), rozciągnięciem na obszar określony w § 1, rozporządzeniem z dnia 11 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 629), do dnia 31 grudnia 1922 r. o ile wzorce te były legalizowane we właściwym urzędzie miar, cecha legalizacji nie jest według przepisów tegoż urzędu przedawniona i wzorce same pozostają legalne i rzetelne.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą po upływie dwóch tygodni od daty ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *Henryk Strasburger*

631.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 18 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie przepisów przejściowych o używaniu języka polskiego w sądownictwie i notariacie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy ust. 1 art. 36 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73 poz. 497), w brzmieniu art. 1 ustawy z dn. 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85 poz. 608) w związku z ostatnim ustępem art. 40 powołanej Ustawy Konstytucyjnej w brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 449) stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

§ 1. Językiem urzędowym w sądownictwie i notariacie jest język polski.

Obowiązujące dotychczas w górnośląskiej części Województwa Śląskiego przepisy o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie zachowują moc obowiązującą z tą odmianą, że w miejsce języka niemieckiego wstępuje język polski, i ze zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Prawo używania języka urzędowego lub języka niemieckiego przyznane w postępowaniu przed sądami zwyczajnymi w polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej dnia 15 maja 1922 r. w Genewie, przysługuje także w postępowaniu przed notariuszami, mającymi siedzibę w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

§ 3. Sędzia, urzędnik wymiaru sprawiedliwości lub notariusz, nie będący w stanie spełniać czynności urzędowych w języku urzędowym (art. 1), może przy spełnianiu ich posługiwać się językiem niemieckim, a to: sędzia i urzędnik wymiaru sprawiedliwości przez jeden rok po objęciu służby w sądownictwie polskim, sędzia komisaryjny, podprokurator komisaryjny i notariusz do dnia 15 lipca 1926 r.

Jeżeli takie osoby zwracają się w swoich czynnościach urzędowych do władz lub urzędów, mających siedzibę w innych częściach Rzeczypospolitej Polskiej, odnośne pisma winne być wystosowane tylko w języku polskim.

Jeżeli wobec osoby urzędowej, wspomnianej w ustępie pierwszym, strona interesowana składa oświadczenie w języku urzędowym, należy przybrać zaprzysiężonego tłumacza, choćby strona nie oświadczyła, że językiem niemieckim nie włada.

§ 4. Przepisy, określające wyjątki od zasad, wyrzeczonych w § 3, wyda w miarę potrzeby Minister Sprawiedliwości.

§ 5. Prawa, zastrzeżone w art. 140—146 powołanej w § 2 konwencji, stosują się aż do dnia 15 lipca 1926 r. także do adwokatów, o ile oni nie są w stanie spełniać swych czynności w języku polskim.